

Δήμητρα Σπύρου

Ελάφια

ΑΘΗΝΑ 2024

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία

Βιογραφικό

Γεννήθηκε το 1971. Σπούδασε Νεοελληνική φιλολογία και Δημοσιογραφία. Εργάζεται ως καθηγήτρια φιλολογίας. Έχει συμμετοχή με διηγήματά της στις ανθολογίες « Αγγελιοφόροι βασιλιάδων», « Λεοπαρδάλεις στον ναό», « Το αναρχικό μαστίγιο», « Η ανάλαφρη λαιμητόμος». Τα διηγήματά της βρίσκονται ελεύθερα για ανάγνωση στο διαδίκτυο. Είναι μαθήτρια του Θανάση Τριαρίδη.

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια του πρώτου κύκλου σπουδών της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου «Πορεία» (Οκτώβριος 2023-Ιούνιος 2024), με συντονιστές τον Θανάση Τριαρίδη και την Κατερίνα Λουκίδου.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6945771539

E-mail: dimitraspi71@gmail.com

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να ανεβάσει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Το θεατρικό έργο «Ελάφια» της Δήμητρας Σπύρου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Περίληψη

Η Αρετή από μικρή έχει αγάπη για τα ελάφια. Μαθαίνει ότι οι συγχωριανοί της ετοιμάζουν κυνήγι ελαφιών, αφού τα σκοτώσουν θα στήσουν τα τρόπαια τους στην πλατεία, θα τα τεμαχίσουν και θα τα φάνε. Τα κεφάλια των ελαφιών θα γίνουν στολίδια για τα σπίτια των κατοίκων. Η Αρετή κάνει τα πάντα για να εμποδίσει το κυνήγι. Όλοι την περιγελούν. Την ημέρα της γιορτής όταν οι χωριανοί τρώνε τα ελάφια αρχίζουν να έχουν σπασμούς, να βγάζουν αφρούς από το στόμα και να πεθαίνουν. Η Αρετή είχε δηλητηριάσει τα ζώα, με σκοπό να φαρμακώσει τους ανθρώπους. Το μισό χωριό πεθαίνει. Δεν έγινε ποτέ πια κυνήγι ελαφιών.

Πρόσωπα:

Αρετή

Φάνης

Κωνσταντής

Κάππος

Λενιώ

Παπάς

Γυναίκες του χωριού

Άντρες του χωριού

ΣΚΗΝΗ 1

[Καθιστικό δωμάτιο. Όπως κοιτάς το δωμάτιο, δεξιά, υπάρχει ξύλινη τραπεζαρία. Το τραπέζι σιεπάζεται από λευκό δαντελένιο τραπεζομάντηλο. Στην γωνία, κάτω δεξιά στον τοίχο κρέμεται καντήλι, δίπλα του σε κορνίζα υπάρχουν γαμήλια στέφανα και η γαμήλια φωτογραφία ενός ζευγαριού. Αριστερά υπάρχει τζάκι. Δίπλα από το τζάκι στην αριστερή πλευρά υπάρχει

ένα διπλό ντιβάνι, δεξιά ένας ξύλινος πάγκος με τακτοποιημένα ρούχα. Το ζευγάρι της φωτογραφίας, τώρα περίπου 40 ετών, η Αρετή και ο Κωνσταντής κάθονται σε πολυθρόνες μπροστά από το τζάκι]

Αρετή: [Κοιτά το παράθυρο] Θα χιονίσει σε λίγο.

Κωνσταντής: Ήδη ξεκίνησε και εσύ έχεις πουντιάσει Αρετή. Σήμερα κάθισες πολλές ώρες στο δάσος. Δεν βάζεις μυαλό.

Αρετή: Δεν παθαίνω τίποτα. Αυτά με γιατρεύουν από όλα.

Κωνσταντής: Φαρμάκι είναι το κρύο σήμερα. Σε λίγο θα ασπρίσει ο τόπος.

Αρετή: Γι' αυτό άργησα. Καθάριζα και τους μάζεψα τις φωλιές.

Κωνσταντής: Τι ανάγκη έχουν τα ελάφια; Μαθημένα είναι στο χιόνι.

Αρετή: Για τα νεογέννητα καθαρίζα, Κωνσταντή. Είναι άμαθα ακόμα.

Κωνσταντής: Είναι όμορφα;

Αρετή: Πολύ! Τα μουσουδάκια τους μια σταλιά. Έχουν κάτι μάτια, τι να σου λέω! Είχα και τον Φάνη παρέα μου. Βούτηξε μια κουβέρτα από την μάνα του και τους έφερε. Τον πήρε χαμπάρι και τον κυνήγαγε με την βέργα για να τον κοπανήσει[γέλια]

Κωνσταντής: Τον βλέπω που περνά από το μαγαζί. Πότε κουβαλά κουβέρτες, πότε φρούτα. Της έχει ρημάξει το σπίτι[γέλια].

Αρετή: Το δάσος είναι σπίτι για τον Φάνη!

Κωνσταντής: Τι λες Αρετή; Ο Φάνης έχει σπίτι, εκεί που είναι η μάνα του. Μην τον ξεσηκώνεις και το αδειάζει. Φτωχή γυναίκα είναι η Μαρία. Μόνη της τον ανάθρεψε.

Αρετή: Ποτέ δεν του είπα να κλέβει το σπίτι του! Να κάνω ένα ζεστό για το πόδι σου; Μάζεψα φρέσκο βοτάνι.

Κωνσταντής: Σε λίγο.

Αρετή: Να δεις εκείνον τον Αγγελή, τι νάζια μου έκανε σήμερα!

Κωνσταντής: Το πιο όμορφο ελάφι είναι ο Αγγελής!

Αρετή: Κάθε φορά που με βλέπει, ορμά επάνω μου.

Κωνσταντής: Εσένα είδε σαν άνοιξε για πρώτη φορά τα μάτια. Σε νομίζει μάνα του.

Αρετή: Είμαι μάνα του!

Κωνσταντής: Την Ελένη γέννησες εσύ, Αρετή. Ο Αγγελής είναι ελάφι.

Αρετή: Εγώ τον τράβηξα να βγει στο φως. Πέντε μήνες του άνοιγα το στόμα, γουλιά-γουλιά του έδινα το γάλα. Δεν είμαι μάνα του;

Κωνσταντής: Εντάξει Αρετή, είσαι.

Αρετή: Αυτό λέει το βλέμμα του Αγγελή, ότι είμαι μάνα του.

Κωνσταντής: Στο είπε κιόλας; [γέλια]

Αρετή: Εσύ γελάς αλλά ναι, μου το λέει!

Κωνσταντής: Μέρες έχει να φανεί από εδώ η κόρη μας.

Αρετή: Θα την εμποδίζει ο άλλος.

Κωνσταντής: Γιατί;

Αρετή: Έμαθα πως με λέει ελαφομάνα στο καφενείο και γελάει.

Κωνσταντής: Αυτό δεν έλεγες ότι είσαι;

Αρετή: Ναι, μα εκείνος το 'χει για κουσούρι.

Κωνσταντής: Δεν βαριέσαι, φτάνει που η κόρη μας είναι χαρούμενη μαζί του.

Αρετή: Στεναχωριέται η Ελένη που δεν έχει πιάσει παιδί ακόμη.

Κωνσταντής: Αυτά θέλουν υπομονή.

Αρετή: Θα της δώσω εγώ να πιει ζουμί κρυφά.

Κωνσταντής: Τι ζουμί Αρετή;

Αρετή: Έκοψα λίγο από το κέρατο της Μόσχας. Θα το τρίψω, θα το βράσω και θα της το δώσω. Μην πεις τίποτα. Όταν το πιει θα πιάσει παιδί.

Κωνσταντής: Από το κέρατο; [γελά]

Αρετή: Μην γελάς!

Κωνσταντής: Καλά, άντε να μου κάνεις το βοτάνι για το πόδι τώρα. [κοιτά στο παράθυρο] Α ρε χιόνι που ρίχνει!

Αρετή: [σηκώνεται πάει στο παράθυρο] Άσπρισε ο τόπος! Τι όμορφα είναι! Πάω να φτιάξω το ζεστό. [η Αρετή βγαίνει από το δωμάτιο].

ΣΚΗΝΗ 2

[Στο δωμάτιο η Αρετή κάθεται και πλέκει. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο Κωνσταντής]

Αρετή: Κωνσταντή μου, γύρισες κιόλας; Δεν είναι νωρίς; Να βάλω να φάμε;

Κωνσταντής: Κάθισε σε παρακαλώ. Πρώτα θέλω να μιλήσουμε.

Αρετή: Τι συμβαίνει; Η κόρη μας;

Κωνσταντής: Μια χαρά είναι η κόρη μας.

Αρετή: Ορίστε, κάθισα. Σε ακούω!

Κωνσταντής: Θέλω να φανείς ψύχραιμη.

Αρετή: Με φοβίζεις!

Κωνσταντής: Πέρασα από το καφενείο. Βάζουν μπροστά το έθιμο.

Αρετή: [Το πρόσωπό της συσπάται, σηκώνεται όρθια και φωνάζει] Τι είπες;

Κωνσταντής: Σε ένα μήνα από τώρα.

Αρετή: Δεν το πιστεύω! Τι κεραινός!

Κωνσταντής: Πριν λίγο τα κανόνιζαν στο καφενείο.

Αρετή: Και εσύ τι έκανες; Καθόσουν και τους άκουγες; [Η γυναίκα μιλά δυνατά, αρχίζει να περπατά στο δωμάτιο από την μια πλευρά στην άλλη με ένταση.]

Κωνσταντής: Τους μίλησα Αρετή. Προσπάθησα να το εμποδίσω.

Αρετή : Τους αγρίεψες; [μιλά δυνατά]

Κωνσταντής: Μη μου φωνάζεις Αρετή! Τι φταίω εγώ;

Αρετή: [Σταματά να περπατά, πέφτει στα γόνατα του Κωνσταντή και τα αγκαλιάζει] Σε παρακαλώ, σώσε τα! Σε ικετεύω!

Κωνσταντής: Ξέρεις τι μου 'παν όταν τους μίλησα; Ότι με έχεις βάλει στα φουστάνια σου.

Αρετή: Σε παρακαλώ μην αφήσεις να τα σιοτώσουν.

Κωνσταντής: Τι μπορώ να κάνω;

Αρετή: [Πίσω υπάρχει οθόνη. Άντρες κουβαλούν σιοτωμένα ελάφια στα χέρια τους] Δεν μπορώ να το ζήσω πάλι. Παιδάκι ήμουν. Η μάνα, μου έκλεινε το στόμα και με βαστούσε να μην πάω να αγκαλιάσω τα νεκρά σώματα. Τα έφερναν όλο καμάρι, οι άθλιοι. Εκείνα ήσαν γεμάτα αίματα. Με έβλεπαν να ουρλιάζω και κορόιδευαν. Γελούσαν. Όχι, δεν θα το ξαναζήσω αυτό.

Αρετή: [Η Αρετή σηκώνεται και αρχίζει πάλι να περπατά έντονα] Αυτός ο Κάππος τα οργάνωσε όλα, αυτός ο αχρείος. Ίδιος με τον πατέρα του έγινε. Τον κοιτούσε τότε που κουβαλούσε το κυνήγι και καμάρωνε, ο μούλος. Εγώ έκλαιγα και εκείνο, μικρό παιδί ζητωκραύγαζε τον ήρωα. Μωρέ ένας ήρωας! Πόσα ζώα είχε σιοτώσει το σίχαμα, ο πατέρας του, που να καίγεται στην κόλαση!

Κωνσταντής: Πάψε, μη μιλάς έτσι για πεθαμένο άνθρωπο!

Αρετή: Μπα, με τον θάνατο ξεχνιούνται όλα;

Κωνσταντής: Ηρέμησε, λοιπόν. Μη φωνάζεις!

Αρετή: Θα θέλει να κάνει τον άντρακλα το σίχαμα με τα ανυπεράσπιστα. Αυτός φταίει!

Κωνσταντής: Και έτσι να είναι, συμφώνησαν και οι άλλοι μαζί του. Όλοι θα πάνε.

Αρετή: Βρώμικοι και αχάριστοι μια ζωή.

Κωνσταντής: Σε παρακαλώ, ηρέμησε. Θα δούμε τι θα κάνουμε. Σκέφτομαι και τον Φάνη. Θα το έμαθε άραγε;

Αρετή: [Συνεχίζει και περπατά έντονα] Πάνε τα ζωντανά μου. Τι θα κάνω; Πάνε...

Κωνσταντής: Δεν μπορούμε να ανοίξουμε πόλεμο Αρετή. Είναι πολλοί.

Αρετή : Τι είπες; [Πηγαίνει δίπλα στον Κωνσταντή και τον σπρώχνει]

Κωνσταντής : Τι κάνεις; Για ηρέμησε γιατί...

Αρετή: Θα με αφήσεις να περάσω αυτήν την κόλαση;

Κωνσταντής: Ζώα είναι Αρετή. Οι άνθρωποι κυνηγούν πάντα.

Αρετή : Ακούς τι λες; Όταν αρρώστησα αυτά με έσωσαν. Θα είχα πεθάνει.

Κωνσταντής: Αυτά είναι φαντασίες της μάνας σου και δικές σου.

Αρετή: Είναι φαντασία που μόλις ήπια απ' το αίμα τους στάθηκα στα πόδια μου;

Κωνσταντής: Αμ τι είναι!

Αρετή: [Πάει να φύγει από το δωμάτιο. Ο Κωνσταντής την εμποδίζει] Άσε με σε παρακαλώ. Θα πούμε λόγια που δεν πρέπει.

Κωνσταντής : Αχ, Αρετή εσύ και η αγάπη σου για τα ελάφια.

Αρετή: Όλα τα ήξερες από την πρώτη στιγμή. Την ήξερες την αγάπη μου. Από την αρχή στην φανέρωσα. Όλο το χωριό την ξέρει. Ξέρουν και ετοιμάζονται να μου κάνουν τέτοιο κακό. Χα, χα θα γελάσουμε με την τρελοαρετή θα λένε!

Κωνσταντής : Πάψε πια! Πόσο πίστεψα σαν κάναμε την κόρη μας ότι θα σου περνούσε. Ημερών αφήσες το παιδί και έτρεχες στο δάσος.

Αρετή: Με κατηγορείς; Δεν φρόντιζα το παιδί;

Κωνσταντής : Μη βάζεις λόγια στο στόμα μου. Άκουσε τι θα σου πω! Πρόσεχε τι θα πεις στον Φάνη. Μην κάνει κακό το παιδί. Δεν θα στο συγχωρέσω ποτέ!

Αρετή: Για τον Φάνη νοιάζεσαι; Εγώ, που είμαι εγώ;

Κωνσταντής: Εσύ έχεις μυαλό. Προστάτεψε τον. Είναι ικανός για όλα.

Αρετή: Μην φοβάσαι. Θα μπω εγώ μπροστά.

Κωνσταντής: Που μπροστά;

Αρετή: Να τους εμποδίσω. Πιστεύεις ότι θα τους αφήσω;

Κωνσταντής: Σε παρακαλώ. Έλα να φάμε μια μπουκιά και θα δούμε τι θα κάνουμε.

Αρετή: Να φάμε;[έκπληκτη] Θα σου βάλω. Εγώ δεν θέλω.

[Η Αρετή βγαίνει. Γυρνά και κρατά το φαγητό. Στρώνει πετσέτα και βάζει στον Κωνσταντή να φάει. Εκείνος ξεινά το φαγητό]

Αρετή: Πάω να ξαπλώσω.

Κωνσταντής: Όλες τις στεναχώριες σου ξαπλωμένη τις περνάς. Κρύβεσαι κάτω από τις κουβέρτες.

Αρετή: Φάε και άσε με να ξαπλώσω. [η Αρετή ξαπλώνει με τα ρούχα στο ντιβάνι. Σιεπάζει μέχρι και το κεφάλι της. Αρχίζει να κλαίει. Ο Κωνσταντής σηκώνεται, πηγαίνει και κάθεται δίπλα της]

Κωνσταντής : Σώπασε κορίτσι μου, μην κλαίς. Θα βρούμε λύση!

ΣΚΗΝΗ 3

[Ακούγονται δυνατά και γρήγορα χτυπήματα στη πόρτα]

Φάνης: Κυρ Αρετή άνοιξε, τρέξε! [Ο Κωνσταντής τρέχει και ανοίγει]

Φάνης: Μας βρήκε συμφορά, Κυρ Κωνσταντή. [Μπαίνει στο δωμάτιο ο Φάνης. Ψηλός, κοκαλιάρης γύρω στα 20, φορά γκρι σακάκι, γκρι παντελόνι ελαφρώς κοντό. Τα ρούχα του είναι λερωμένα και φθαρμένα. Τον ακολουθεί μια ελαφίνα «γυναίκα που περπατά στα 4». Ο Φάνης μπαίνει και με τα χέρια του χτυπά τα πόδια του]

Φάνης: Κυρ Κωνσταντή τα μάθατε; Έχει βουίξει το χωριό. Που είναι η Κυρ Αρετή;

Κωνσταντής: Έλα μέσα Φάνη. Που το πας το ζώο; [ο Κωνσταντής κοιτά την «ελαφίνα»]

Φάνης: Δεν είναι ζώο, η Μόσχα είναι, δεν την γνώρισες;

Κωνσταντής: Μάλιστα...

Αρετή: Ελάτε Φάνη μέσα. Τα μάθαμε.

Φάνης : Τι θα κάνουμε κυρ Αρετή; Θα σκοτώσουν την Μόσχα μου.

Αρετή: Τίποτα δεν θα γίνει. Θα το εμποδίσω.

Φάνης: Πώς; Τώρα πέρασα από την αγορά. Άλλη κουβέντα δεν έχουν.

Αρετή: Τι άκουσες;

Φάνης: Κυρ Αρετή τώρα που ερχόμουν εδώ, ξες τι έγινε; Συνάντησα τον Κάππο, μου έκανε νόημα ότι θα κόψει τον λαιμό της Μόσχας μου!

Αρετή: [Κοιτά τον Κωνσταντή] Στο είπα για τον μπάσταρδο;

Κωνσταντής: [Δείχνει με νόημα τον Φάνη] Σταμάτα Αρετή.

Φάνης: Τι θα κάνω; Θα πάρω την Μόσχα και θα φύγω για το βουνό. Καλύτερα να πεθάνω.

Αρετή: Δεν θα πάθει τίποτα η Μόσχα. Θα το σταματήσω το κυνήγι.

Κωνσταντής: Κάτσε κάτω Φάνη. Ηρέμησε.

Φάνης: Δεν μπορώ. Από την ώρα που το έμαθα με έπιασε πάλι η βουή στο κεφάλι. Θα τους σφάξω όλους!

Αρετή: Καλά θα κάνεις!

Κωνσταντής: [Με πολύ έντονη φωνή] Αρετή σε παρακαλώ. Πάψε!

Φάνης: Μην της φωνάζεις κυρ Κωνσταντή.

Κωνσταντής: Ησυχία και οι δυο να δούμε τι θα κάνουμε.

Αρετή: Εσύ Φάνη μην ξαναφέρεις στο χωριό την Μόσχα, μην τους προκαλείς. Για λίγες ημέρες άφησε την στο δάσος. Πήγαινε να την βλέπεις εκεί.

Φάνης: Ό,τι πεις Κυρ Αρετή. Να την πάω τώρα;

Αρετή: Ναι. Αύριο θα πας στο καφενείο. Θα ακούσεις τι λένε και θα έρθεις εδώ, να μου τα πεις.

Φάνης: Δεν πάω εκεί. Γελάνε μαζί μου και με διώχνουν.

Αρετή: Πρέπει να πας. Πρέπει να μάθουμε. Εγώ θα αρχίσω με τον παππά.

Φάνης: Θα το ευλογήσει το κυνήγι, λένε.

Αρετή: Αλήθεια λες;

Φάνης: Ναι.

Αρετή: Καλά. Εγώ θα πάω να τον βρω πρωί πρωί. Εσύ να κάνεις ότι σου είπα.
Θα περιμένω εδώ.

Φάνης: Εντάξει Κυρ Αρετή. Μόσχα πάμε.[ο Φάνης φεύγει]

Κωνσταντής: Τι το ερεθίζεις το παιδί Αρετή; Τι σου είπα;

Αρετή: Σφάξιμο θέλουν όλοι.

Κωνσταντής: Ε τι να σου πω. Το ξέρεις ότι φταις για τον Φάνη. Αν πάθει κάτι...

Αρετή: [Με δυνατή φωνή] Εγώ;

Κωνσταντής: «Δεν είναι ζώο, Κυρ Κωνσταντή, η Μόσχα είναι, δεν την γνώρισες;» [Κάνει την φωνή του Φάνη] Εσύ ξεκίνησες να τον τρεχαλάς στο δάσος.

Αρετή: Ευτυχώς που τον πήγα. Είδε ότι υπάρχει κόσμος γι' αυτόν. Μήπως θυμάσαι τι ξύλο έχει φάει απ' την μάνα του για να μην βγαίνει απ' το σπίτι και δουν ότι γέννησε λειψό παιδί; Τα μπάσταρδα που τον έβλεπαν και τον κοροϊδευαν τα θυμάσαι; Εγώ φταίω, επειδή τον πήγα να βρει την αγάπη φταίω;
[Μιλά δυνατά]

Κωνσταντής: Πάψε πια!

Αρετή: Ξέρεις τι έκαναν τα ζώα όταν είδαν τον Φάνη, Κωνσταντή; Θες να μάθεις; Του έγλυφαν τα πόδια. Ζύγωσαν το κεφάλι τους κοντά στο κεφαλάκι του. Τον κοίταζαν στα μάτια. Τον αγάπησαν. Πρώτη φορά ένωσε αυτό ο Φάνης. Εγώ φταίω Κωνσταντή;

Κωνσταντής: Θα έχουμε πολλές φασαρίες βλέπω. Αυτό βλέπω!

Αρετή: Να είσαι έτοιμος γιατί θα έχουμε. Θα τους εμποδίσω. Θα κάνω τα πάντα.

Κωνσταντής: Τρελάθηκες τελείως, μου φαίνεται.

Αρετή: [Ανοίγει την πόρτα να φύγει] Εντελώς.[Κλείνει με θόρυβο την πόρτα]

ΣΚΗΝΗ 4

[Πρωί. Η Αρετή είναι μόνη της στο δωμάτιο. Στα χέρια της κρατά ένα ρούχο και το ράβει. Χτυπά η πόρτα, ανοίγει και εμφανίζεται ο παπάς]

Αρετή: Καλημέρα παπά μου. Ευχαριστώ που ήρθες!

Παπάς: Καλημέρα. Μου είπε ο Κωνσταντής ότι με θες.[ο παπάς μιλά λαχανιασμένος]

Αρετή: Κάτσε λίγο να ξελαχανιάσεις

Παπάς: Γέρασα Αρετή. Τώρα τελευταία νιώθω να φουσκώνω όταν περπατάω.

Αρετή: Δεν γέρασες. Το αίμα σου έχει φαρμακωθεί από τα κρέατα που τρως. Θα σου φέρω εγώ ένα βοτάνι να στο καθαρίσει.

Παπάς: Γιατί δεν ήρθες να με βρεις εσύ;

Αρετή: Για να τους αποφύγω. Δεν με ξέρεις;

Παπάς: Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί απομονώνεσαι. Μια χούφτα άνθρωποι είμαστε. Σε ακούω.

Αρετή: Είναι αλήθεια;

Παπάς Ποιό πράγμα;

Αρετή: Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Για το κυνήγι μιλάω.

Παπάς: Ναι, έτσι κανονίζουν.

Αρετή: Θα επιτρέψεις να γίνει;

Παπάς: Τι μπορώ να κάνω;

Αρετή: Η καρδιά σου λέει να αφήσεις να πάθουν τέτοιο κακό;

Παπάς: Δεν βλέπω κακό.

Αρετή: Αν ανοίξεις τα μάτια σου θα το δεις.

Παπάς :Τι θες ακριβώς Αρετή;

Αρετή: [σκύβει και φιλά τα χέρια του παπά] Σε παρακαλώ, εσύ είσαι ο άνθρωπος του Θεού, απαγόρευέ το!

Παπάς: Να το απαγορέψω; Μα πώς; Αυτοί έχουν ξεσηκωθεί να το κάνουν.

Αρετή: Εσένα θα σε ακούσουν. Σε εκλιπαρώ.[η Αρετή γονατίζει μπροστά στον παπά]. Πέφτω στα πόδια σου!

Παπάς: Σήκω επάνω! Μια γιορτή θέλουν να κάνουν. Πόσο καιρό έχουμε να μαζευτούμε, να μιλήσουμε, να χορέψουμε...

Αρετή: Γιορτή το λες εσύ;

Παπάς: Αυτό είναι.

Αρετή: Να χορέψετε; Να γιορτάσετε; Πώς παπά; Έχοντας την κοιλιά γεμάτη με τα ζώα μου;

Παπάς: Σε παρακαλώ, ηρέμησε και σκέψου λογικά.

Αρετή: Θα δώσεις τις ευλογίες σου;

Παπάς: Το ποίμνιο μου είναι Αρετή.

Αρετή: Δείξε το λάθος τότε. Εγώ παπά δεν είμαι στο ποίμνιο σου;

Παπάς: Μόνη σου φεύγεις, Αρετή από αυτό.

Αρετή: Όχι παπά, εσύ με διώχνεις. Με τις ευλογίες σου.

Παπάς: Πάντα ήσουν ευπρόσδεκτη.

Αρετή: Να τους εμποδίσεις. Μ' ακούς; Παπάς άνθρωπος!

Παπάς: Έλα στα συγκαλά σου, σε παρακαλώ. Ένα γλέντι είναι. Θα λειτουργηθούμε και μετά θα...

Αρετή: Βέβαια, θα λειτουργηθείτε! Πάνω απ' όλα είστε χριστιανοί. Θα βάψετε και τις πόρτες σας με το αίμα τους;

Παπάς: Μην βλαστημάς. Άντρες είναι. Θέλουν να κυνηγήσουν. Να εκτονωθούν.

Αρετή: Σκοτώνοντας; Μου το εξηγείς λίγο αυτό;

Παπάς: Αρετή ο άντρας πάντα θέλει να δείχνει δύναμη. Άλλωστε είναι πολλά πια. Δεν θα τα ντουφείσουν κι όλα. Θα μείνουν κάποια.

Αρετή: Ντουφείσουν είπες;

Παπάς: Ναι.

Αρετή: Ξέρεις τι φέρνει το ντουφέκι;

Παπάς : Ώχου! Τι φέρνει;

Αρετή: Αίμα και θάνατο.

Παπάς: Ζώα θα σκοτώσουν, όχι ανθρώπους.

Αρετή: Τα ανυπεράσπιστα. Εκείνα που όταν τους δουν θα τρέξουν να τους αγκαλιάσουν, να τους κοιτάζουν με αγάπη, να τους καλωσορίσουν. Τότε εκείνοι θα τους ρίξουν στο ψαχνό. Ξέρεις τι είναι αυτό, παπά;

Παπάς :Τι;

Αρετή: Προδοσία. Δεν ντρέπεσαι να την αφήσεις να γίνει;

Παπάς: Μίλα καλύτερα σε παρακαλώ

Αρετή: Γιατί να σου μιλήσω καλύτερα; Εκπροσωπείς τον Θεό; Χα χα χα...

Παπάς :Πρόσεχε, περνάς τα όρια.

Αρετή: Αυτό σου λέει ο Χριστός σου να κάνεις; Να λειτουργάς τους ανθρώπους και να τους στέλνεις να πάρουν την ζωή από τα αθώα;

Παπάς: Μια ζωή παλαβή ήσουν! Από τα γεννοφάσμα σου!

Αρετή: Και εσύ παραδόπιστος και φιλάργυρος. Δεν ξέρω, λες, πόσα σου δίνει ο Κάππος για το παγκάρι σου τόσα χρόνια; Πόσα θα σου δώσει τώρα για να κάνει το κέφι του; Θα στα δώσει στο χέρι ή θα σου φέρει χρυσάφι για την εικόνα;

Παπάς: Πάψε!

Αρετή: Δεν θα πάψω. Αν δεν το απαγορεύσεις θα το πληρώσετε!

Παπάς: Τώρα, αυτήν την στιγμή, πάω να πω σε όλους τις απειλές σου.

Αρετή: Άντε γρήγορα. Να τους πεις ότι η ελαφομάνα τρελάθηκε τελείως.

Παπάς: [Σηκώνεται με ορμή να φύγει. Η Αρετή έχει μπει μπροστά του και τον εμποδίζει.] Κάνε πέρα.[Την σπρώχνει]

Αρετή: Οίχιτρον τα πάσχοντα, λέει ο Χριστός, παπά.[Ο παπάς προσπαθεί να φύγει, σπρώχνει με δύναμη την Αρετή και σύντομα ξεφεύγει από αυτήν. Η Αρετή μπαίνει πάλι μπροστά στον παπά. Τον φτύνει στο πρόσωπο.]

Παπάς: Άντε χάσου θεότρελη. [Ο παπάς με την αντίστροφη πλευρά του ράσου σκουπίζει τα γένια του]

Αρετή: [Καθώς φεύγει ο παπάς η Αρετή φωνάζει] Οίктиρον τα πάσχοντα ζώα.[Ο Παπάς κλείνει την πόρτα και φεύγει. Η Αρετή με ορμή ανοίγει την πόρτα και φωνάζει] Ευλόγησε το δρεπάνι του θανάτου εσύ παπά.[Κλείνει την πόρτα και πέφτει στα γόνατα.]

ΣΚΗΝΗ 5

Καφενείο. Σε δυο τραπέζια κάθονται οι άντρες του χωριού. Ο Κωνσταντής μπαίνει και κάθεται μόνος του στο 3^ο τραπέζι. Έξω από το καφενείο σε θέση ορατή στους θεατές βρίσκεται ο Φάνης και κρυφακούει]

Άντρας 1: Καλησπέρα Κωνσταντή!

Άντρας 2: Γιατί κάθεται μονάχος σου ρε;

Άντρας 3: Σου απαγόρευσε η Αρετή την παρέα μας;

Άντρας 2: Πάψε ρε!

Κωνσταντής: Καλά σου λέει. Να πάψεις! Σας θέλω.

Άντρας 4: Σε ακούμε.

Κωνσταντής: Θέλω να παρακαλέσω να μην πάτε στο κυνήγι.

Άντρας 5: Ήμουν σίγουρος.

Άντρας 3: Και γιατί να μην πάμε ρε Κωνσταντή;

Κωνσταντής: Για να την προστατεύσουμε.

Άντρας 3: Ποια;

Κωνσταντής: Την Αρετή. Ξέρετε για ποιάν μιλάω. Και τον Φάνη.

Άντρας 6: Μας ζητάς να ακολουθήσουμε το πείσμα τους; Να τους πεις ότι πέντε θα σκοτώσω, όχι ένα.

Άντρας 3: Καλά. Δεν είσαι και τόσο δυνατός στο ντουφέκι, μην τα λες σ' εμάς που σε ξέρουμε! [Γελά και κοιτά τον άντρα 6]

Κωνσταντής: Ζητώ να κάνετε το λογικό [Με φωνή πιο δυνατή από πριν]

Άντρας 3: Είναι λογικό αυτό που ζητάς, Κωνσταντή;

Άντρας 5: Να ακολουθήσουμε την τρέλα της γυναίκας σου για να μην τις φας;

Κωνσταντής: Από αγάπη για τα ζώα σας το ζητάει.

Άντρας 3: Και επειδή η Αρετή και ο Φάνης αγαπούν τα ζώα δεν θα μπορώ
εγώ να κυνηγήσω; Τι λες ρε Κωνσταντή;

Κωνσταντής: Πρέπει να σεβόμαστε κείνο που αγαπά ο άλλος.

Άντρας 3: Ο τρελός! Γιατί ο Φάνης είναι τρελός! Και μετά συγχωρήσεως και η
γυναίκα σου δεν πάει πίσω.

Άντρας 1: Μίλα καλύτερα ρε.

Άντρας 3: Την αλήθεια λέω.

Κωνσταντής: Δεν ήρθα για καβγά.

Άντρας 1: Ήρθες όμως με σκοπό να μας εμποδίσεις.

Κωνσταντής: Θέλετε να τα σκοτώσετε εκείνη να τα σώσει. Στην ζυγαριά σου
είναι το ίδιο;

Άντρας 1: Στην ζυγαριά μου δεν υπάρχει η Αρετή. Ούτε ο Λωλοφάνης. Και
έχω ήδη ασπρίσει τον τοίχο που θα βάλω το κεφάλι από το ζώο.

Άντρας 2: Σώπα, είδα τον Φάνη να τριγυρνά. Δεν χρειάζεται να ακούσει. Μην
έχουμε φασαρίες.

Άντρας 1: Γιατί; Θα μου χαλάσει την διαγωγή, ο τρελός;[γέλια]

Κωνσταντής: Και εγώ τα λυπάμαι, θέλω να τα σώσω.

Άντρας 3: Τι λες ρε; Σε τρέλανε και εσένα;

[Εκείνη την ώρα μπαίνει μέσα στο καφενείο ο Κάππος, ο βασικός διοργανωτής
του κηρυγιού]

Κάππος: Μπα τι βλέπω; Όλοι εδώ...

Άντρας 3: Να, ο Κωνσταντής δεν θέλει να γίνει το έθιμο.

Κάππος: Γιατί; Θα τον βαρέσει η Αρετή;[γέλια και κοιτά τους άντρες]

Κωνσταντής: Η γυναίκα μου δεν χτυπάει σαν του λόγου σου, που μαυρίζεις την δικιά σου. Ούτε χτυπάει, ούτε ντουφειάει.

Κάππος: Την γυναίκα μου, την κάνω ό,τι θέλω. Όσο για την δικιά σου, είναι σαλεμένη. Περνά τα ζώα για ανθρώπους.

Κωνσταντής: Περνά τα ζώα για ψυχές. Δεν είναι;

Κάππος: Παράτα με, Κωνσταντή.

Κωνσταντής: Δεν ήξερες το δέσιμο της Αρετής με τα ελάφια; Γιατί κανόνισες το κυνήγι;

Κάππος: Γιατί δεν με νοιάζει η Αρετή. Εμπρός πείτε όλοι σας. Θέλετε να γίνει η γιορτή;

Κωνσταντής: Δεν είναι γιορτή. Σφαγή είναι.

Άντρες: Θα τα ξεσκίσουμε[δυνατές φωνές]

Κάππος: Πείτε πάλι, θέλετε να γίνει;

Άντρες: Στο ψαχνό θα τους ρίζουμε.[δυνατές φωνές]

Άντρας 3: [έρχεται μπροστά στον Κωνσταντή. Τον πλησιάζει.] Με ένα κεφάλι με τόσα[κάνει με τα χέρια κίνηση που δείχνει μεγάλο μέγεθος] κέρατα θα στολίσω το τζάκι μου.

Κάππος: Ακούς Κωνσταντή; Εμείς δεν παίρνουμε άδεια από την γυναίκα μας. Άντε τώρα να προλάβεις τα νέα στην δικιά σου!

[Μπαίνει μέσα ο Φάνης. Πλησιάζει τον Κωνσταντή]

Φάνης :Έλα κυρ Κωνσταντή, πάμε.

Κάππος: Πάρε το λωλό από εδώ και δρόμο, που ένα χωριό θα κάνει τα χατίρια της Αρετής! Στο ένα πόδι τις έχουμε τις γυναίκες εμείς, Κωνσταντή!

Φάνης :Πάμε, κυρ Κωνσταντή. Φοβάμαι.

[Ο Φάνης και ο Κωνσταντής βγαίνουν έξω]

ΣΚΗΝΗ 6

[Παντοπωλείο. Τρεις γυναίκες ψωνίζουν. Μιλούν με τον παντοπώλη.]

Γυναίκα 1: [προς τον παντοπώλη] Έχεις από εκείνα τα φασόλια που μου έδωσες την άλλη φορά;

Γυναίκα 2: Είχα πάρει και εγώ. Πόσο βραστερά ήσαν! Μέχρι και τα παιδιά φάγανε δυο πιάτα.

Γυναίκα 3: Αν πετύχει το φασόλι τύφλα να 'χει το κρέας.

[Μπαίνει η Αρετή]

Αρετή: Εσείς όμως προτιμάτε το κρέας. Γι' αυτό συμφωνείτε με το έθιμο. Καλημέρα.

Γυναίκα 1: Καλημέρα Αρετή, πως και μας μιλάς σήμερα; Άλλη φορά παραφυλάς να φύγουμε για να μπεις.

Γυναίκα 2 :Καλημέρα.

Αρετή: Δεν έχω τίποτα μαζί σας. Από μικρή μονόχνοτη ήμουν. Τώρα θέλω να με βοηθήσετε.

Γυναίκα 2: Εμείς; Σε τι;

Αρετή: Να μη γίνει το κυνήγι.

Γυναίκα 1: Μα αυτό είναι απόφαση των αντρών.

Αρετή: Και τι μ' αυτό;

Γυναίκα 3: Ε, όχι δα. Τι λες; Ο άντρας παίρνει την απόφαση.

Αρετή: Η γυναίκα μπορεί να επηρεάσει τον άντρα, όταν θέλει.

Γυναίκα 3: Και γιατί να θέλει τώρα;

Αρετή: Γιατί ο άντρας της πάει να κάνει αμαρτία. Πολλές σωθήκατε από τα ελάφια μου. Τους το χρωστάτε.

Γυναίκα 3: Αμαρτία που θα κυνηγήσει; Δεν χρωστάμε τίποτα σε κανέναν, Αρετή.

Αρετή: Μάλιστα.

Γυναίκα 3: Ε, όχι και αμαρτία!

[Ο παντοπώλης κοιτά την Αρετή και κουνά το χέρι του δίπλα στο κεφάλι του με νόημα ότι η Αρετή είναι τρελή]

Αρετή: [Προς την γυναίκα 1] Θυμάσαι Μαρία που δεν μπορούσες να κάνεις παιδί; Σου έδωσα τότε να πιεις ζουμί και έπιασες παιδί μέσα στο μήνα. Κοτζάμ παλικάρι είναι τώρα ο Σίμος σου. Το ελάφι σου έδωσε το παιδί.

Γυναίκα 1: Ναι το θυμάμαι. Και; Μετά από τόσα χρόνια μου ζητάς αντάλλαγμα; Ποιό ελάφι;

Γυναίκα 2: Και πως είσαι σίγουρη ότι το ζουμί σου κάρπισε την Μαρία, Αρετή;

Αρετή: Είμαι.

Γυναίκα 1: Πες τι θες να κάνω;

Αρετή: Να με βοηθήσεις να μην μου πειράζουν τα ζώα.

Γυναίκα 3: Πως;

Αρετή: Να πει στον άντρα της πως έπιασε παιδί.

Γυναίκα 1: Τι λες; Μετά από τόσα χρόνια να του παραδεχτώ, ότι ήμουν άχρηστη;

Αρετή: Ποτέ δεν ήσουν άχρηστη. Εσείς τι λέτε; [Κοιτά τις άλλες γυναίκες]

Γυναίκα 3: Εμείς λέμε να αφήσουμε τους άντρες στην ησυχία τους, να κάνουν το κέφι τους.

Αρετή: Το κέφι του κάνει ο άντρας σου κάθε μέρα. Ας του χαλάσει και μια φορά. [Κοιτά την γυναίκα 3]

Γυναίκα 3: Τι εννοείς;

Αρετή: Που τον μαζεύεις κάθε μέρα, μεθυσμένο λέω. Και μετά ακούει όλος ο δρόμος να κοπανάει την κόρη σου.

Γυναίκα 3: Πάψε

Γυναίκα 2: Είσαι οχιά Αρετή. Μπήγες εδώ για να μας φαρμακώσεις!

Γυναίκα 1: Άκου λοιπόν Αρετή. Ποτέ δεν πίστεψα στα ζουμιά σου. Ήταν η ώρα μου να καρπίσω. Δεν θα με βγάλεις εσύ στέρφα.

Αρετή: Ήρθα εδώ να παρακαλέσω.

Γυναίκα 3: Να πας να παρακαλέσεις τους άντρες μας. Εμείς δεν ανακατευόμαστε στις δουλείες τους.

Αρετή: Ήμουν δεν ήμουν πέντε χρονών και μ' έπιασαν θέρμες. Δεν μπορούσα να βάλω τα πόδια μου στο πάτωμα, το δωμάτιο γύριζε. Ένα βράδυ το είδα, ένα μικρό ελάφι, κάτω από το παράθυρο μου. Είχε σηκωμένο το κεφάλι του και με κοιτούσε. Είπα στην μάνα μου να με πλησιάσει στο παράθυρο. Το κοιτούσα για ώρα. Ήταν η μοναδική επίσκεψη που είχα στην αρρώστια μου. Καμιά μάνα δεν άφηγε το παιδί της να έρθει, μην πάρει το κακό που είχα. Από εκείνο το βράδυ το ελάφι ερχόταν κάθε μέρα. Σιγά-σιγά έφερε μαζί του και άλλα, ένα ολόκληρο κοπάδι. Κάθε βράδυ, την ίδια ώρα. Καθόμουν στο τζάμι κάθε νύχτα και τα περιμένα. Το πρώτο, το αγαπημένο μου, το ξεχώριζα πάντα. Είχε τις πιο μεγάλες και φωτεινές βούλες. Μετά, μου 'πε η μάνα μου, ότι εκείνο με έσωσε, το αίμα του. Βράδυ που κοιμόμουν η μάνα πέρασε το σώμα μου με το αίμα του. Το είχε τρυπήσει στο ποδαράκι του για να το πιάσει. Εκείνο υπάκουο, λες και ήξερε ότι θα με γιατρέψει έσκυψε το κεφάλι και κάθισε να το πληγώσουν. Το ίδιο βράδυ η μάνα, με πότισε και με λίγο από το αίμα του. Την επόμενη είχα γιατρευτεί. Πήγαινα και τα έβλεπα κάθε μέρα. Τι χαρές έκανε το αγαπημένο μου, δε λέγεται σαν με έβλεπε. Μετά από λίγο καιρό άκουσα χαρές και γέλια στην πλατεία. Έτρεξα. Είδα τους άντρες να κουβαλούν σκοτωμένα ελάφια στα χέρια και να κραυγάζουν από χαρά. Ο πατέρας του Κάππου κρατούσε εκείνο με τις πιο μεγάλες και φωτεινές βούλες, τον αγαπημένο μου. Τα μάτια του ήταν γυάλινα. Με κοιτούσαν.

Γυναίκα2: Άσε μας, Αρετή με τα παραμύθια σου. Γι' αυτά μας ζητάς να πείσουμε τους άντρες μας;

Γυναίκα 1: Δεν πιστεύω μωρή καινούργια να με πότισες με αίμα από κανά 'λάφι τότε.

Γυναίκα 3: Και σε γιάστρωσε, χα χα χα . Δεν λες που ο Σίμος δεν γεννήθηκε με κέρατα[γέλια τρανταχτά]

Αρετή: Μέχρι χθες σας συμπονούσα για την άχαρη ζωή σας. Τώρα όχι. Δεν την αξίζει κανείς που δεν λυγίζει στα νεκρά μάτια ενός αθώου.[Η Αρετή φεύγει με χαμηλωμένο κεφάλι]

ΣΚΗΝΗ 7

[Ο Κωνσταντής είναι στο σπίτι. Κάθεται και κοιτά από το παράθυρο. Μπαίνει μέσα η Αρετή]

Κωνσταντής: Έλα βρε Αρετή και ανησύχησα. Έτοιμος ήμουν να βγω να σε ψάξω.

Αρετή: Ούτε κατάλαβα πως πέρασε η ώρα. Με συγχωρείς.

Κωνσταντής: Δεν ρωτάω που ήσουν, τα πόδια σου το δείχνουν.

Αρετή: Αμάν, ούτε κατάλαβα πως κουβαλούσα τόση λάσπη.[Κοιτά τα πόδια της]

Κωνσταντής: Χαρούμενη σε βλέπω.

Αρετή: Όταν είμαι μαζί τους, γίνομαι. Να δεις εκείνον τον Αγγελή τι έκανε σήμερα! Πήγαινε και με τρόπο βουτούσε τις μπουκιές από τα άλλα. Κοιτούσε λοζά, εγώ έκανα ότι κοιτώ αλλού και κείνος σιγά πήγαινε και τις βουτούσε. Τι κάνεις εκεί παλιόπαιδο του έλεγα! Τότε ορμούσε και μου έγλυφε τα χέρια!

Κωνσταντής: Είναι μαλαγάνας αυτός.

Αρετή: Ο Στέλιος τον κοιτούσε και άρχισε να κάνει το ίδιο.

Κωνσταντής: Ποτέ μου δεν κατάλαβα τον τρόπο που τα ξεχωρίζεις με τα ονόματα τους.

Αρετή: Και από το περπάτημα τους τα ξεχωρίζω. Η Μόσχα έχει λίγο στραβό το αριστερό της πίσω ποδαράκι. Ο Αντρέας είναι ο πιο καμαρωτός. Η Μαρία γέρνει προς τα δεξιά.

Κωνσταντής: Να σε αιούσει ο παπάς να τα ονοματίζεις χριστιανικά, να σε...

Αρετή: Μη μου μιλάς για δαύτον. Μόνο παπάς δεν είναι!

Κωνσταντής: Ήρθε από το μαγαζί να μου κάνει παράπονα. Ήταν γεμάτος νεύρα. Μου πε...

Αρετή: Εσύ τί του 'πες;

Κωνσταντής: Να μη σε συνερίζεται!

Αρετή: Ναι, είμαι η τρελή.

Κωνσταντής: Όχι, γιατί θα πληγωθείς πολύ. Δεν χρειάζεται να μαζεύεις τόσο θυμό! Θυμάσαι ότι κοντεύει ο καιρός;

Αρετή: Ναι

Κωνσταντής: Πρέπει να ετοιμάζεις την ψυχή σου Αρετή. Να τ' αντιμετωπίσεις. Φοβάμαι μην μου πάθεις τίποτα από την στεναχώρια.

Αρετή: Τίποτα δεν θα πάθω εγώ. Αλί από εκείνα.

Κωνσταντής: Εγώ Αρετή έκανα τα πάντα να τους εμποδίσω. Δεν ακούνε.

Αρετή: Έμαθα ότι ο Κάππος θέλει και κείνος να στολίσει το τζάκι του με κεφάλι ζώου. Και οι άλλοι...

Κωνσταντής: Αχ εκείνος ο Φάνης, όλα στα πρόλαβε... Εγώ δεν στα είπα...

Αρετή: Ξέρω γιατί δεν μου τα 'πες...

Κωνσταντής: Μην τους κακιώνεις Αρετή. Δεν γίνεται να αγαπούν όλοι τα ζώα.

Αρετή: Δεν ζήτησα να τα αγαπήσουν. Τους φτάνει η δική μου αγάπη. Να μην τα σκοτώσουν ζήτησα.

Κωνσταντής: Δεν ακούν. Θα τα σκοτώσουν. Τουλάχιστον μερικά. Όσα δεν μπορέσουμε να κρύψουμε. Πρέπει να δούμε ποια θα σώσουμε.

[Σε οθόνη εμφανίζεται φωτογραφία ελαφιών]

Αρετή: Ναι, πρέπει να διαλέξουμε. [Η Αρετή δείχνει ένα ελάφι της φωτογραφίας] Να μπω μπροστά τους και να πω, εσένα αγάπη μου θα σε σώσω, είσαι μικρός ακόμα. Μετά θα μπω σε άλλο μπροστά. [Η Αρετή δείχνει ένα άλλο ελάφι] Α, εσύ γέρασες. [Αρχίζουν να ακούγονται πυροβολισμοί] Τράβα να φας την ντουφεκιά. Και εσύ, ναι και εσύ τράβα! Πηγαίνετε να σας σκοτώσουν τα καθάρματα για να κάνουν το κέφι τους. Α, έχουν λειτουργηθεί από τον παπά. Μην φοβηθείτε! Είναι Χριστιανοί, είναι μαλακή η ντουφεκιά τους. Δεν θα την νιώσετε. Και εσύ γριά μου [Δείχνει άλλο ελάφι] με το κεφάλι σου θα στολίζεις ένα τζάκι για χρόνια. [η Αρετή αρχίζει να κλαίει με αναφιλητά]

ΣΚΗΝΗ 8

[Μια νέα γυναίκα, η Ελένη, η κόρη της Αρετής, βρίσκεται σε κουζίνα μικρού σπιτιού. Είναι στον νεροχύτη και τακτοποιεί τα πιάτα. Χτυπά η πόρτα. Μπαίνει η Αρετή. Κρατά ένα μικρό δοχείο]

Ελένη: Μάνα! Τι έκπληξη είναι αυτή. Μπες μέσα!

Αρετή: Τι κάνεις κόρη μου;

Ελένη: Μια χαρά. Και εσένα καλά σε βλέπω.

Αρετή: Κάτσε να πάρω μια ανάσα και θα τα πούμε. Σου έφερα ένα δυναμωτικό. Θέλω να το πιείς.

Ελένη: Καλά, θα το πιώ το μεσημέρι.

Αρετή: Όχι, τώρα!

Ελένη: Γιατί βιάζεσαι;

Αρετή: Είπα τώρα! Άκου την μάνα σου...

Ελένη: [Βάζει σε ένα ποτήρι το βοτάνι που έφερε η Αρετή. Αρχίζει να πίνει.] Νόστιμο είναι. Μια χαρά όμως είμαι. Δεν νιώθω κούραση. Μάνα και τούτο τον μήνα ήρθαν τα ρούχα μου.

Αρετή: Τον επόμενο δεν θα έρθουν.

Ελένη: Μ' αρέσει η σιγουριά σου, βρε μάνα. Έναν χρόνο και δεν πιάνω παιδί.

Αρετή: Τώρα θα πιάσεις. Ήρθε η ώρα σου.

Ελένη: Αμήν. Ο πατέρας τι κάνει;

Αρετή: Δεν είμαστε καλά Λενιώ.

Ελένη: Για το έθιμο;

Αρετή: Θα με βοηθήσεις;

Ελένη: Εγώ;

Αρετή: Ναι!

Ελένη: Όχι μάνα. Εγώ δεν ανακατεύομαι, ήρθε η ώρα να σου περάσει η αρρώστια!

Αρετή: Αρρώστια;

Ελένη: Ναι. Αρρώστια που σε παίρνει μακριά από τους ανθρώπους.

Αρετή: Ο άντρας σου στα λέει αυτά; Κάθεσαι και τον ακούς και τα βάζεις με την μάνα σου! Ξέρεις πως με λέει;

Ελένη: Ναι ξέρω. Μα δεν σε λέει μόνον ο άντρας μου, όλοι σε λένε. Πικραίνομαι να ακούω αυτά για την μάνα μου.

Αρετή: Να είσαι στο πλευρό της μάνας σου τότε και να μην τους ακούς.

Ελένη: Μάνα των ελαφιών σε λένε, όχι δική μου. Σάμπως δεν έχουν δικιο;

Αρετή: Δική σου μάνα είμαι.

Ελένη: Για κείνα όμως νοιάζεσαι περισσότερο. Δεν είναι αρρώστια αυτό;

Αρετή :Τι παράπονο έχεις κόρη μου;

Ελένη: Παράπονο; Μόνο ένα; Θεε να αρχίσω να λέω;

Αρετή: Σε ακούω. Βγάλε τα από μέσα σου. Ήρθε η ώρα.

Ελένη: Θυμάσαι που σου ζητούσα να μου κάνεις αδερφό; Όχι κόρη μου, μου έλεγες, εσύ έχεις πολλά αδέρφια, και εννοούσες τα ζώα. Με κείνα μάνα ήθελες να παίζω, σε κείνα να λέω τα μυστικά μου, με κείνα να περνά τις Κυριακές μου. Άνθρωπος ήμουν και είχα την ανάγκη ανθρώπου.

Αρετή: Μα κείνα σε λάτρευαν.

Ελένη: Εγώ όμως όχι. Με πιέζεις να τ' αγαπώ. Έκανα ότι τα ήθελα για να μ' αγαπήσεις.

Αρετή: Δεν σ' αγάπησα εγώ;

Ελένη: [Κάνει την φωνή της Αρετής] Ελενίτσα θα σε βάλει ο μπαμπάς σου για ύπνο, η μαμά πάει για δουλειά. Ελενίτσα φάε γρήγορα η μαμά πρέπει να φύγει.

Αρετή :Τόσα χρόνια αυτά κουβαλούσες στην ψυχή σου;

Ελένη :Ελενίτσα πάμε να παίζουμε στο δάσος. Ε, όχι λοιπόν. Δεν ήθελα να παίζω στο δάσος με τα ζώα. Ήθελα να παίζω στο σπίτι. Εγώ και η μάνα μου, οι δυο μας. Δεν ήθελα να με λερώνουν βρώμικα χνώτα και σάλια απ' τα ζώα σου. Ακούς τι λένε όλοι, η ελαφομάνα λένε. Όχι η δική μου μάνα.

Αρετή: Μα...

Ελένη: Όχι μάνα, εγώ δεν έχω να σε βοηθήσω σε τίποτα. Ήρθε η ώρα να γίνεις η δική μου μάνα. [Η Ελένη σηκώνεται και φέρνει μια καραμπίνα] Την βλέπεις αυτήν; Του άντρα μου είναι. Θα του την δώσω το πρωινό του εθίμου. Θα τον φιλήσω. Θα του πω, άντρα μου, σκότωσε όσα περισσότερα μπορείς. Φέρε εσύ νεκρά τα περισσότερα. Γύρνα πίσω την μάνα μου και κάνε την δική μου. Φέρε τα όλα νεκρά. Μου έκλεψαν την μάνα!

Αρετή: [Η Αρετή με τα δυο χέρια της σκεπάζει το πρόσωπο της] Πιές το όλο κόρη μου. Θα σε ηρεμήσει!

ΣΚΗΝΗ 9

[Στο δωμάτιο βρίσκονται η Αρετή, ο Κωνσταντής και ο Φάνης. Στα πόδια του Φάνη βρίσκεται η Μόσχα. Η Αρετή κλαίει. Ο Κωνσταντής σηκώνεται και δίνει ένα μαντήλι στην γυναίκα του να σκουπίσει τα δάκρυα της. Γενικώς υπάρχει αναταραχή.]

Κωνσταντής: Μην κλαίς σε παρακαλώ. Κρύψαμε πολλά.

Αρετή: Αφήσαμε και πολλά.

Φάνης: Μόνο μην μας πάρουν είδηση και μας ...

Αρετή: Τι να μας κάνουν Φάνη; Στο σπίτι μου κρύβω και φιλοξενώ όποιον θέλω!

Κωνσταντής: Τίποτα δεν θα γίνει.

Αρετή: Αχ και να ξέρανε τα έρμα, τα γέρινα τι τέλος τα περιμένει!

Φάνης: Τα μικρά τα μάζεψες όλα, κυρ Αρετή;

Αρετή: Όχι Φάνη, όχι όλα.

Φάνης: Εγώ κυρ Αρετή σε λίγο θα φύγω. Θα πάω ψηλά στο βουνό να κρυφτώ με την Μόσχα. Φοβάμαι εδώ. Αν βρω κανένα στον δρόμο θα το πάρω μαζί.

Κωνσταντής: Τι φοβάσαι εδώ ρε Φάνη; Να μείνεις εδώ!

Φάνης: Όχι! Αυτούς φοβάμαι, μην μπουν μέσα και ντουφειίσουν την Μόσχα μου. Άσε με να φύγω κυρ Κωνσταντή. Σε παρακαλώ! Μην σιοτώσουν την Μόσχα μου. Δεν έχω άλλη φίλη.[Ο Φάνης μιλά με ικετευτική φωνή]

[Ακούγονται μηρυκάσματα ζώων]

Φάνης :Να τα. Αρχίζουν και μιλάνε μεταξύ τους. Πάει! Θα μας καταλάβουν!

Αρετή: Ηρέμησε, Φάνη. Σε λίγο θα κοιμηθούν. Έχω κάνει κουμάντο. Μόλις φάνε θα κοιμηθούν.

Κωνσταντής :Τώρα πρέπει να είμαστε ψύχραιμοι. Ό, τι μπορούσαμε κάναμε.

Αρετή: [Προς τον Φάνη] Σε λιγη ώρα θα ξεκινήσουν. Πρόσεχε να κρυφτείτε ψηλά.

Φάνης: Ναι, φεύγω. Θέλω ώρα να φτάσω.

Κωνσταντής: Είσαι με τα καλά σου ρε Φάνη. Μείνε εδώ. Ποιός θα έρθει; Δεν κινδυνεύεις εδώ.

Αρετή: Άσε τον, να φύγει. Φάνη όπως έχουμε πει.

Φάνης: Ναι

Κωνσταντής: Τι έχετε πει;

Φάνης: Κυρ Κωνσταντή η Κυρ Αρετή...

Αρετή: Άσε τις κουβέντες Φάνη, είναι αργά, δεν θα προλάβεις!

Φάνης: [κοιτά το ελάφι] Έλα Μόσχα, πάμε!

Αρετή: Θα σας πάω λίγο πιο πέρα.

Κωνσταντής: Μα που πας τέτοια ώρα; Οι άλλοι θα ετοιμάζονται. Θα σε δουν και θα έχουμε φασαρία. Άσε που τα ελάφια θα σε ακούσουν να φεύγεις και θα αλαλάζουν. Δεν είμαστε καλά!

Αρετή: Έρχομαι... [Η Αρετή φεύγει με τον Φάνη. Τα ελάφια στην αποθήκη αρχίζουν αν κλαίνε]

Κωνσταντής: Της το 'πα της ευλογημένης ότι θα αρχίσουν την φασαρία!
[Κοιτά στο υπόγειο] Σουτ. Πάψτε ευλογημένα. Πάψτε! [Μπαίνει η Αρετή]

Αρετή: Γιατί τους φωνάζεις; Δεν έχεις συμπόνια; Σε λίγη ώρα θα χάσουν γονείς και αδέρφια.

Κωνσταντής: Δεν πιστεύω να ξεσήκωσες τον Φάνη να κάνει καμιά τρέλα;

Αρετή: Άσε με πια! Σε λίγη ώρα θα μου τα σκοτώσουν!

Κωνσταντής: Έλα εδώ κορίτσι μου! [την καθίζει στα πόδια του] Μη μου στεναχωριέσαι άλλο!

Αρετή: [Η Αρετή κάθεται στα πόδια του και ακουμπά το πρόσωπο στο στήθος του] Από όλο το χωριό κανείς δεν με βοήθησε. Ούτε καν η κόρη μου! Μόνο εσύ Κωνσταντή. Με αγάπησες και σεβάστηκες την αγάπη μου. Μόνο εσύ!

Κωνσταντής: Έτσι είναι οι άνθρωποι Αρετή, πάνε με τους πολλούς.

Αρετή: Και στο έγκλημα;

Κωνσταντής: Κυρίως σε αυτό.

Αρετή: Δεν μπόρεσα να σώσω την μάνα του Αγγελή, τον Σπίθα, την...

Κωνσταντής: Μην το κάνεις αυτό!

Αρετή: Κωνσταντή μου, σε ευχαριστώ για την αγάπη σου. Αν δεν ήσουν εσύ...

Κωνσταντής: Είμαι Αρετή. Πάντα εδώ θα είμαι. Δίπλα σου!

[Αρχίζουν να ακούγονται πυροβολισμοί. Η Αρετή βγάζει κραυγή. Στην οθόνη εμφανίζονται άντρες να προχωρούν μέσα σε δάσος, ο ένας δίπλα στον άλλον. Κρατούν στην αγκαλιά τους σκοτωμένα ελάφια. Οι παλάμες τους είναι μέσα στο αίμα]

ΣΚΗΝΗ 10

[Ακούγονται μουσικές και χαρούμενες φωνές από έξω. Η Αρετή με λευκό νυχτικό και ανακατεμένα μαλλιά μία είναι ξαπλωμένη, μια σηκώνεται και περπατά πάνω κάτω στο δωμάτιο. Ο Κωνσταντής κάθεται σε καρέκλα μπροστά στο τραπέζι.]

Αρετή: Δεν περίμενα ότι θα το ζήσω πάλι αυτό.

Κωνσταντής: Δεν αλλάζουν οι άνθρωποι. Ας ελπίσουμε να μην το ξαναζήσουμε σύντομα.

Αρετή: Δεν θα ξαναγίνει κυνήγι.

Κωνσταντής: Μα το πιστεύεις αυτό Αρετή; Εγώ σου λέω ότι πρέπει να σκεφτούμε τι θα κάνουμε. Αυτοί θα γλυκαθούνε τώρα από την δύναμη και θα ξαναπάνε σύντομα.

Αρετή: Δεν θα ξαναγίνει κυνήγι.

Κωνσταντής: Καλά.

Αρετή: Τι ώρα λες να τα ελευθερώσουμε από το υπόγειο;

Κωνσταντής: Αργά. Να νυχτώσει. Να έχουν πέσει για ύπνο.

[Οι μουσικές συνεχίζονται να ακούγονται. Ξεκινά να ακούγεται και ένας χτύπος έντονος]

Αρετή: Ακούς ; Τα τεμαχίζουν. Τώρα θα τους κόβουν τα κεφάλια. [Η Αρετή βάζει τα χέρια στα αυτιά της]

Κωνσταντής: Τώρα πια δεν έχει σημασία τι τους κάνουν. Δεν πονάνε.

Αρετή: Εγώ πονάω. [Το λέει ήρεμα. Ξαφνικά νευριάζει και φτύνει στο πάτωμα] Σιχαμένοι φονιάδες.

Κωνσταντής: Φονιάς είναι εκείνος που σκοτώνει άνθρωπο

Αρετή: Φονιάς είναι εκείνος που σκοτώνει τον ανυπεράσπιστο. Εκείνος που δεν λιγώνει η ψυχή του από το βλέμμα του ζώου.

Κωνσταντής: Καλά.

Αρετή: Κωνσταντή από σήμερα δεν θέλω να ξαναβγώ από το σπίτι. Μόνο στο δάσος θέλω να ξαναπάω. Να παρηγορήσω τα ορφανά.

Κωνσταντής: Μην λες λόγια τώρα. Ο άνθρωπος δεν ζει χωρίς τον άνθρωπο.

Αρετή: Και είναι άνθρωποι αυτοί; Άκου! Τώρα γελούν! Έπλυναν τα χέρια τους από το αίμα και γελούν. Οι γυναίκες τους θα καμαρώνουν τους ήρωες. Τα παιδιά σαν θα είδαν τους πατεράδες να γυρνούν θα έτρεξαν να τους καλωσορίσουν. Θα έπεσαν στην αγκαλιά τους. Τα πουκαμισάκια τους θα γέμισαν αίμα. Εκείνα θα καμάρωναν με το ματωμένο ρούχο. Κοίτα τι έκανε ο πατέρας μου, θα φώναζαν. Κοίτα!

Κωνσταντής: Έτσι είναι. Από μικρά μαθαίνουν τα παιδιά στο αίμα.

[Η μουσική δυναμώνει αρκετά]

Κωνσταντής: Αρχίζει το γλέντι.

Αρετή: Ναι. Τώρα αρχίζει το γλέντι. Να τώρα ο Κάππος, θα ξεκινάει τον χορό. Θα πάρει για συνοδό το κάθαρμα τον παπά. Θα 'χει γεμίσει την μπάνια του ο τράγος και θα σέρνει τα πόδια.

Κωνσταντής: Μιλάς σαν να τους βλέπεις.

Αρετή: Τους βλέπω.

Κωνσταντής: Φαντάζομαι μέχρι το βράδυ θα γυρίσει και ο Φάνης.

Αρετή: Ναι. Θα έρθει.

Κωνσταντής: Μα κάτι σαν να ακούω. Φασαρία; Λες να μέθυσαν και να έπιασαν τον καβγά;

Αρετή: Τώρα ξεκινά το γλέντι!

Κωνσταντής: Μπα. Σαν να γίνεται κάτι.

[Ακούγονται έντονα χτυπήματα στην πόρτα. Η φωνή του Φάνη δυνατά προστάζει να του ανοίξουν την πόρτα.]

Φάνης: Συμφορά. Οι χωριανοί πεθαίνουν! Παναγία μου.

Κωνσταντής : Μίλα Φάνη! Τι συμβαίνει;

Φάνης: Αχ, τι είδαν τα μάτια μου!

Κωνσταντής: Μίλα, σου λέω!

Φάνης: Πεθαίνουν. Θα πεθάνουν όλοι. Τους φαρμάκωσαν τα ελάφια.

Κωνσταντής : Μίλα, πανάθεμά σε!

Φάνης: Όταν έφεραν τα ελάφια, άρχισαν να τα κόβουν. Τα κεφάλια τα έβαλαν σε ένα σεντόνι και τα κορμιά άρχισαν να τα ψήνουν. Άρχισαν να τρώνε πίτες που 'χαν κάνει οι γυναίκες και να πίνουν κρασί. Όταν έγινε το κρέας ξεκίνησαν το φαγητό. Ούτε πιρουνία δεν πήραν. Με τα χέρια το τρώγανε. Τα σαγόνια και τα χέρια τους ήταν μες στην λίγδα. Έτρωγαν για ώρα. Σαν τελείωσαν ο Κάππος σηκώθηκε, έδωσε το μαντήλι στον παπά. Άρχισαν να χορεύουν. Εκεί ξεκίνησαν όλα. Παναγία μου! Πρώτα ο Κάππος έσκυψε το σώμα του στην γη και από το στόμα του άρχισε να βγάζει χολή. Μετά ξάπλωσε, άρχισε να βγάζει χολή και από την σούφρα του. Πήγαν να τον σηκώσουν μα είχε πεθάνει. Δίπλα ο παπάς τα ίδια, ξεψύχησε μέσα στα ξερατά του. Έχουν πεθάνει οι μισοί. Οι γεροί αφήνουν τους νεκρούς στην πλατεία και τρέχουν να ξεφύγουν από τον Θάνατο!

[Αρχίζουν και ακούγονται κραυγές. Μετά από πολλές φωνές ακούγονται οι εξής φράσεις. Παναγία μου! Έπεσε! Έρχεται και σε μένα! Τρέξε! Θα πεθάνουμε όλοι! Δεν κουνιέται! Τρέξτε να σωθούμε! Η Αρετή και ο Κωνσταντής ακούνητοι ακούν. Οι φωνές σταματούν. Στην οθόνη εμφανίζονται άνθρωποι με κεφάλια ελαφιών. Στην αγκαλιά τους κρατούν πτώματα ανθρώπων]

ΣΚΗΝΗ 11

[Η Αρετή γερασμένη. Τα μαλλιά της λευκά, το πρόσωπο της γεμάτο ρυτίδες. Φορά μαύρα, εμφανώς λερωμένα ρούχα. Κοντά της, δίπλα στο καντήλι μια φωτογραφία του Κωνσταντή. Απέναντι της κάθεται η κόρη της.

Αρετή: Τι κάνει ο Κωστάκης; Είναι καλός στα γράμματα;

Ελένη: Ναι. Έξυπνος είναι λέει ο δάσκαλος.

Αρετή: Έχει ψηλώσει;

Ελένη: Πολύ. Σωστό αντράκι.

Αρετή: Γιατί δεν τον έφερες μαζί σου;

Ελένη: Ήθελε να παίζει.

Αρετή: Γιατί μου λες ψέματα; Φοβάσαι να τον φέρεις. Άσε που δεν θα σε αφήνει ο άντρας σου.

Ελένη: Τι λες μάνα; Τι τρέλες κάθεσαι και λες;

Αρετή: Ελένη σήμερα λέω να πούμε αλήθειες. Τι λες;

Ελένη: Μα αλήθεια λέω. Ήθελε να παίζει το παιδί. Θες να σου πω τα νέα του χωριού;

Αρετή: Μπα, έχουμε και νέα;

Ελένη: Θυμάσαι τον ψάλτη που 'ρθε με τον καινούργιο παπά; Ερωτεύτηκε την χήρα του Κάππου λένε και θα την πάρει.

Αρετή: Σώθηκε η γυναίκα από το κάθαρμα.

Ελένη: Μη μιλάς έτσι για τον πεθαμένον!

Αρετή: Γιατί;

Ελένη: Είχε δίκιο η Αρετή, λέγανε όταν άρχισαν τα θανατικά. Μας φαρμάκωσαν τα ελάφια. Είχε δίκιο που φώναζε να μην γίνει το έθιμο.

Αρετή: Δεν βαριέσαι...

Ελένη: Μα να τους βρει ο θάνατος πάνω στην γιορτή! Τι κακό ήταν αυτό! Όλο το χωριό μύρισε θάνατο. Ευτυχώς ήμουν στο κρεβάτι, άρρωστη και σωθήκαμε με τον άντρα μου!

Αρετή: Ντρέπεσαι για μένα και δεν μου φέρνεις το παιδί.

Ελένη: Τι είναι αυτά που λες;

Αρετή: Θα χεις κάνει και το παιδί να ντρέπεται για μένα.

Ελένη: Όχι μάνα. Φοβάμαι!

Αρετή: Τι φοβάσαι;

Ελένη: Μήπως αρχίσεις να του λες τρέλες.

Αρετή: Μάθε ότι τα ελάφια σε έκαναν να πιάσεις παιδί!

Ελένη: Αρχίσεις πάλι; Να τι φοβάμαι. Ότι θα λες αυτά και μπροστά στο παιδί.

Αρετή: Σκόνη από το κέρατο της Μόσχας, σου έδωσα. Έτσι έπιασες.

Ελένη: Σύνελθε πια.

Αρετή: Μου λείπει όλες τις μέρες ο πατέρας σου.

Ελένη: Το ξέρω μάνα.

Αρετή: Και που το ξέρεις; Πόσους μήνες είχες να έρθεις από εδώ; Χρόνια έχω να δω τον εγγονό μου.

Ελένη : Εγώ μάνα...

Αρετή: Μη λες τίποτα. Καταλαβαίνω. Δεν πήρες το χάρισμα.

Ελένη: Ποιό χάρισμα;

Αρετή: Της αγάπης και της συμπόνοιας.

Ελένη: Επειδή δεν αγαπώ τα ζώα;

Αρετή: Όχι, επειδή δεν νιώθεις εκείνο που αγαπά ο άλλος.

Ελένη: Βλέπεις γιατί δεν έρχομαι; Για να μην ακούω τις κατηγορίες σου. Αποτρελάθηκες από τότε που πέθανε ο πατέρας.

Αρετή: Είναι χρυσός άνθρωπος ο πατέρας σου. Ο Κωνσταντής μου...

Ελένη: Ήταν μάνα. Έχει πεθάνει ο πατέρας.

Αρετή: Για εσάς. Εμένα κάθε βράδυ έρχεται και μου κρατά συντροφιά. Έρχεται μαζί με τα ελάφια μου. Γεμίζει ζωή το σπίτι. Μπαίνει στο δωμάτιο και μοσχοβολά λιβάνι. Πάνω τα χέρια του, του τα τρίβω όλο το βράδυ να του τα ζεστάνω. Μα τι παλεύεις κορίτσι μου, μου λέει, παγωμένος θα μείνω, έτσι είναι εκεί που είμαι.

Ελένη: Μάνα τι λες;

Αρετή: Μετά του βγάζω το σακάκι, του τινάζω τα χώματα. Κουρνιαάζω στην αγκαλιά του. Εκείνος μου λέει τα νέα από τα πεθαμένα μου ελάφια. Ζει μαζί τους, ο πατέρας σου!

Ελένη: Μάνα θα φέρω τον άντρα μου. Δεν είσαι καλά.

Αρετή: Μην τολμήσει να περάσει το κατώφλι μου αυτός.

Ελένη: Έχεις τρελαθεί τελείως! Λες παράλογα.

Αρετή: Και εσύ θες να φέρεις τον άντρα σου να με κάνει ντα;

Ελένη: Να φέρει τον γιατρό μάνα.

Αρετή: Να μαζέψει την τρελή ε;

Ελένη: Μάνα πρέπει...

Αρετή: Πρέπει;

Ελένη: Να σε δει γιατρός.

Αρετή: [Η Αρετή με έντονο εκνευρισμό] Σήκω και ξεκουμπίσου από το σπίτι μου τώρα. Μην τολμήσεις να φέρεις γιατρό και τον άντρα σου γιατί θα γίνει μεγάλη συμφορά.

Ελένη: Εντάξει μάνα, μην φωνάζεις.

Αρετή: Φύγε τώρα.

Ελένη: Ναι. [πλησιάζει στην πόρτα]

Αρετή: [Ξαφνικά η Αρετή γίνεται ήρεμη] Έλα εδώ. Αγκάλιασε και φίλα την μάνα σου.

Ελένη: Ό,τι πεις μάνα. [Αγκαλιάζει και ασπάζεται την Αρετή]

Αρετή: Φύγε τώρα.

Η Ελένη ανοίγει την πόρτα και φεύγει.

ΣΚΗΝΗ 12

[Στο σπίτι της Αρετής βρίσκονται πέντε γυναίκες. Ψάχνουν το δωμάτιο. Ο Φάνης, εμφανώς γερασμένος, κάθεται σε καρέκλα και κλαίει. Σηκώνεται, σκουπίζει τα δάκρυα του και απευθύνεται στους θεατές. Οι γυναίκες εξακολουθούν να ψάχνουν]

Φάνης: Χαράματα βρήκα νεκρή την κυρά Αρετή στο δάσος. Ξεκίνησα με το πρώτο φως. Από μακριά άκουγα τα ελάφια να θρηνούν. Έτρεξα. Την είδα ξαπλωμένη. Το πρόσωπο της ήταν λευκό. Και τα χέρια της λευκά ήσαν. Πήγα κοντά της, την αγκάλισα. Ήταν κρύα. Κατάλαβα. Ο Στελής, το ελάφι με τα πιο μεγάλα και όμορφα κέρατα ήρθε κοντά μου. Αγκάλιασα τον λαιμό του και έκλαψα την γυναίκα που μου 'μαθε την αγάπη. Τα υπόλοιπα ελάφια είχαν κυκλώσει το σώμα της πεθαμένης. Προσπαθούσαν να το ζεστάνουν. Αφού χόρτασα κλάμα, πήγα στους χωριανούς και τους είπα ότι η κυρ Αρετή πέθανε.

[Ο Φάνης κάθεται στην καρέκλα και σιύβει το κεφάλι. Μάλλον κλαίει.]

Γυναίκα 1: Τα σιχαμένα πως την είχαν κυκλώσει!

Γυναίκα 2: Δεν μας άφησαν να πάρουμε το σώμα της. Να την φέρουμε εδώ. Να την κλάψει η κόρη της!

Γυναίκα 3: Την αγαπούν την Αρετή τα ζώα. Θέλουν εκείνα να την κλάψουν. Εδώ που τα λέμε μια ζωή τα φρόντιζε.

Γυναίκα 4: Δεν είδατε πως γλύφανε και χνώτιζαν το σώμα της!

Γυναίκα 5 : Μα που να 'χει ένα σεντόνι;

Γυναίκα 2: Αν δεν βρούμε θα πάω να φέρω δικό μου.

Γυναίκα 1: Και θα την αφήσουμε όλη νύχτα με τα ελάφια;

Γυναίκα 5: Αν σου κοιτάει άντε να την πάρεις από αυτά. Ο παπάς είπε να την αφήσουμε για λίγες ώρες να την κλάψουνε. Μετά θα την πάμε στην εκκλησία να την λειτουργήσουμε.

[Ο Φάνης τώρα κλαίει γοερά]

Γυναίκα 4: Πάψε Φάνη πια! Μήπως ξέρεις που έβαζε τα σεντόνια;

Φάνης: Όχι.

Γυναίκα 1: Για να πάω στο άλλο δωμάτιο.[Η γυναίκα 1 φεύγει και την ακολουθεί και η γυναίκα 3]

Γυναίκα 1: Παναγία μου! Τι βρώμα είναι αυτή.[Μπαίνει μέσα και κρατά ένα πράσινο χορτάρι με το δεξί χέρι, με το αριστερό την μύτη της. Η Γυναίκα 3 ακολουθεί και σιεπάζει την μύτη της με μαντίλι. Αρχίζει να μυρίζει άσχημα

όλο το δωμάτιο, το καταλαβαίνουμε γιατί και οι άλλες γυναίκες σιεπάζουν την μύτη τους]

Γυναίκα 2: Τι είναι αυτό;

Γυναίκα: 1 Δεν ξέρω. Μέσα στο μπαούλο το βρήκα! Έψαχνα για σεντόνι!

Φάνης: Άστο κάτω. Είναι το φαγητό των ελαφιών!

Γυναίκα 4: Τι είναι;

Φάνης: Όταν πήγατε για το έθιμο, αυτό έδωσε η κυρ Αρετή στα ελάφια.

Γυναίκα1: Για μίλα καθαρά, Φάνη. Τι είναι αυτό το χόρτο;

Φάνης: Η κυρ Αρετή με κείνο τάισε τα ελάφια λίγη ώρα πριν τα σιοτώσετε. Το άφησε σε εμένα τώρα. Αν ξαναγίνει το έθιμο, μου 'πε, λίγη ώρα πριν να τους το δώσω. Να πάνε χορτάτα τα καημένα. Μόνο αν γίνει το έθιμο!

[Οι γυναίκες σιωπούν. Πλησιάζουν η μία την άλλη και σιωπούν]

Γυναίκα 3:[Η γυναίκα πλησιάζει την γυναίκα 1. Σκύβει μυρίζει το χορτάρι και κάνει μορφασμό σιχασιάς με το πρόσωπο της] Αυτή μας φαρμάκωσε! Αυτή!

Γυναίκα 1: Αυτή σιότωσε το χωριό!

[Η γυναίκα 3 αρχίζει να τραβά τα μαλλιά της, η γυναίκα 1 να χτυπά τα χέρια στα πόδια της. Η γυναίκα 2 πλησιάζει τον Φάνη και αρχίζει να τον κοπανά. Μπαίνει η Ελένη στο δωμάτιο.]

Γυναίκα 4: Ήρθε η κόρη της φόνισσας.

Ελένη: Τι λέτε;

Γυναίκα 5: Εμείς τι λέμε;

Γυναίκα 1: Η μάνα σου ήταν η φόνισσα!

[Οι γυναίκες πλησιάζουν την Ελένη και μιλούν έντονα μεταξύ τους. Η Ελένη πιάνει έκπληκτη τα μαγουλά της. Ο ήχος από το διάλογο των γυναικών σταδιακά χάνεται. Οι γυναίκες παρατάσσονται στη σκηνή. Πίσω τους, αρκετά ψηλότερα, εμφανίζεται η Αρετή. Δεξιά και αριστερά της βρίσκονται δύο μεγάλωσωμοι άντρες. Φορούν μαύρα ρούχα και στο πρόσωπο μάσκες ελαφιών.]

Αρετή: Εγώ τους σκότωσα! Όταν είδα μικρή να φέρνουν σφαγιασμένα τα ζώα μου, ορκίστηκα να τα προστατεύω. Έβλεπα τους φονιάδες να τα κουβαλούν ματωμένα και η καρδιά μου σπάρραζε. Δεν είχα τότε δύναμη να τα βάλω μαζί τους. Παιδί ήμουν. Όλη μου την ζωή έψαχνα να βρω την δύναμη μου. Έμαθα από την μάνα μου, το διαολόχορτο. Τότε ηρέμησα! Οι μισές από αυτές, που τώρα με λένε φόνισσα, έπιασαν παιδί με την βοήθεια των ελαφιών.[Φωτίζεται η πρώτη γυναίκα] Η Μαρία νύχτα ήρθε και μου ζήτησε γιατρικό για τον άντρα της. Καιγότανε από τις θέρμες. Της το έδωσα, της είπα τι να κάνει, σε δυο μέρες εκείνος είχε σηκωθεί από το κρεβάτι.[Φωτίζεται η δεύτερη] Η παπαδιά, χάραμα ήρθε και μου ζήτησε να της σώσω τον γάμο. Είχε ξεμυαλιστεί ο παπάς με μια χήρα. Της έδωσα γιατρικό από το ελάφι. Ο παπάς σε λίγες μέρες την ξαναγάπησε. Τότε κόνανε και το μικρότερο παιδί τους. [Φωτίζεται η Τρίτη] Η Μάρθα του Δογάνη, από τα ελάφια μου παντρεύτηκε! [Φωτίζεται η τέταρτη] Η Τασία του δάσκαλου κάθε πρωί δεν μπορούσε να κουνήσει τα πόδια της, από τα ελάφια μου περπάτησε! [Φωτίζεται η Πέμπτη] Η Κατερίνα του Σπύρου, έσωσε το μοναχοπαιδί της από την ευλογία! Το τύλιξε με το ελαφοτόμαρο και το έσωσε! [Φωτίζεται τέλος η Ελένη, η κόρη της] Και η κόρη μου, κι αυτή ακόμα, από τα ελάφια έπιασε παιδί! Όλοι αυτοί βρήκαν αγάπη και βοήθεια από τα ζωντανά μου, όταν είχαν την ανάγκη τους. Μετά το λησμόνησαν. Λίγες ώρες πριν ξεινήσουν για το κυνήγι πήγα και τάισα τα ελάφια μου. Τους έδωσα την δύναμη μου! Τα θυσίασα για να τους φαρμακώσω! Ήξερα ότι ήταν τα τελευταία που θα κυνηγούσαν. Κάνε κουράγιο, είπα, Αρετή, σκότωσε αυτά, θα 'ναι τα τελευταία. Κυνήγι δεν θα ξαναγίνει. Το μόνο που θέλησα ήταν να μη μου σκοτώσουν τα ανυπεράσπιστα, να τα αφήσουν ήσυχα. Να τα κοιτάζουν στα μάτια και να τα χάσουν από την αγάπη που θα δουν. Ο Κωνσταντής δεν ήξερε τίποτα. Σαν έγινε το κακό στο χωριό άρχισε να καταλαβαίνει και να μαραζώνει. Ποτέ δεν με ρώτησε. Μην ψάχνετε για σεντόνι, δε θα με κηδέψετε εσείς! Με πήραν τα ελάφια μου. Όταν ήρθαν με τον παπά να με πάρουν, εκείνα με τα κέρατά τους κόντεψαν να τους βγάλουν τα μάτια. Με σήμωσαν, με έχουν ήδη φέρει στον Κωνσταντή και στα πεθαμένα ελάφια μου! Σαν ήρθα κοντά του, του τα είπα όλα. "Καλώς όρισες" μου είπε. "Δεν με νοιάζει τίποτα πια κορίτσι μου". Εμένα όμως με νοιάζει. Και αν δω κάποιον να πάει να σκοτώσει τα ζωντανά μου, θα με βρει μπροστά του. Σε κάθε μου ζωή ορκίστηκα να τα φυλάω από τους ανθρώπους. Έχω την δύναμη μου, το χορτάρι μου! Ναι κηδεύτηκα, μην ψάχνετε σεντόνι! Το κόνανε τα ελάφια μου! Πάντα δικιά τους ήμουν!

[Η Αρετή και οι δύο άντρες με τις μάσκες, στρέφουν την πλάτη στο κοινό. Την κρατάνε από τα χέρια και φεύγουν. Ο Φάνης σηκώνεται και κλαίγοντας φωνάζει το όνομά της]